

Tot nieuw leven komen

Ik kom in de kamer. Het gezin heeft zich verzameld rond opa, die opgebaard ligt op het bed. Het bed waar hij maar een paar weken in heeft gelegen. Zo snel ging alles. Gestorven, te jong, want 64 jaren is nog beneden de maat.

We praten over hem, over deze echtgenoot, vader en opa. Over hoe de laatste weken zijn gelopen. Al pratend komen we bij zijn hele leven uit. De feitjes, maar ook zijn eigen aardigheden, de manier waarop hij kon genieten. Vooral van zijn gezin, de kleinkinderen, maar ook van het voetbal waar hij zo van hield, zijn cluppie.

Al dit praten haalt mooie gebeurtenissen weer naar voren, ook lachwekkende. Verschillende keren zitten we schaterlachend rond opa als weer iets gekks of humoristisch bij iemand te binnen schiet en het verteld wordt. Het brengt opa in gedachten weer volledig tot leven. Tot de werkelijkheid weer doordringt en het lachen overgaat in droefheid en tranen, een arm om een schouder.

Dat opa nu bij God is, is moeilijk uit te leggen. Wat is dat: eeuwig leven? Een sterretje aan de hemel, dat gaat er bij de kleintjes nog wel in. Maar leven? Niet voor te stellen! Nog geen tien minuten later zijn uitspraken als 'opa kijkt van boven met ons mee' en dergelijke heel gewoon. Het eeuwige leven heeft onbewust al een betekenis en een plek gevonden.

Franciscus stierf jong. Misschien wat dichter bij de maat van die tijd. Ook zijn medebroeders en zusters zullen na zijn overlijden elkaar verteld hebben over hem. Over het bijzondere, het gekke, het goddelijke dat Franciscus in zich meedroeg en liet merken aan wie hij ontmoette. Hij gaf zich terug aan de Schepper, de Maker van het Al, onder het zingen van het Zonnelied en het voorlezen van het lijdensverhaal van Jezus. Een apotheose op een leven van Franciscus dat kernachtig in die twee teksten verwoord is.

Jezus, het grote voorbeeld voor Franciscus, die door zijn leven en sterven Zoon van God genoemd mag worden. Waarvan we getuigen dat Hij leeft. We kunnen er alle heiligen en alle zielen bij halen en zij zullen eensgezind getuigen van de Heer die de dood overwonnen heeft. Een signaal van hoop. Zeker ook van troost. Wij kunnen het leven vol maken, en dat moeten we ook. God vervolmaakt het. Hij laat geboren worden in een nieuw leven.

In deze maand staat de dood wat meer in de aandacht door de herinnering aan Franciscus en onze eigen dierbare overledenen begin november. Dat sterven bij de mensen overvleugeld mag worden door geboren worden bij God.

*Wees geprezen, mijn Heer,
voor onze zuster de lichamelijke dood,
die geen levend mens kan ontvluchten.
Gelukkig wie zij in uw allerheiligste wil vindt,
want de tweede dood zal hun geen kwaad doen.*

Vrede en alle goeds.

*Theo Reuling ofs
Oktober 2011*